



İSTANBUL
İL MİLLÎ EĞİTİM MÜDÜRLÜĞÜ

İLTİHAM

Uç uçabildiğin kadar



İSTANBUL
İL MİLLÎ EĞİTİM MÜDÜRLÜĞÜ

İLTİHAM

Uç uçabildiğin kadar

GENÇ YAZARLARIMIZ

İLHAMİ ERTEM ORTAOKULU

2024-2025 EĞİTİM ÖĞRETİM YILI

İMTİYAZ SAHİBİ

Murat SOYER
OKUL MÜDÜRÜ

YAYIN KURULU

Mehmet KAYA
Aynur SUADİYE
Hatice GÜÇLÜ
Tuğba GÜNDÖĞDU
Gaye GÖKLÜ ÇAĞLAYAN

GRAFİK TASARIM

Gamze GÜLER

ADRES

Kozyatağı Mah. Değirmen Sokak No3A 34742
KADIKÖY/İSTANBUL

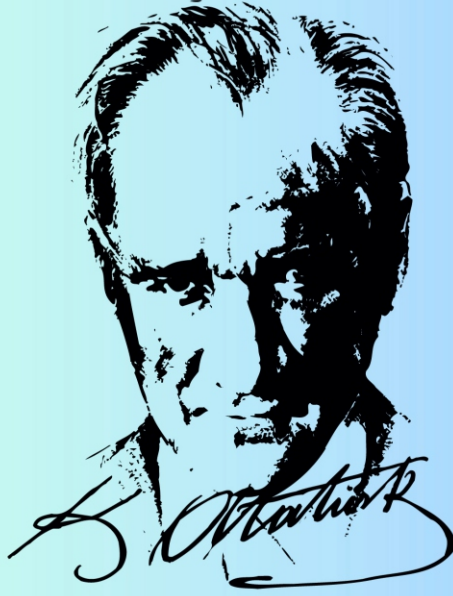
Bu kitap İstanbul İl Milli Eğitim Müdürlüğü tarafından düzenlenen "Geleceğin Yazarları" projesi kapsamında İlhami Ertem Ortaokulu öğrencileri tarafından hazırlanmıştır.

2025



İSTANBUL
İL MİLLİ EĞİTİM MÜDÜRLÜĞÜ





“Türk çocuğu konuşurken onun beyan ve anlatış tarzı; Türk çocuğu yazarken onun ifade üslubu kendisini dinleyenleri onun yürüdüğü yola götürebilecek; bu kabiliyeti sayesinde Türk çocuğu kendini dinleyen veya yazısını okuyanları peşine takarak yüksek Türk ölküsüne iletebilecek, ulaştırabilecektir..”



**İSTANBUL - KADIKÖY
İLÇE MİLLÎ EĞİTİM MÜDÜRLÜĞÜ**

YAZARLARIMIZ

Sezen Nur DÖNMEZ
Elif Ekin ÇELİK
Melis Ece AKDENİZ
Sinem ESEN
Eymen AYDIN
Elifnur ÖZHAN
Alie İBADULLAEVA
Aysel Berrak KULKULOĞLU
Irmak YÜCEL
Uğur YARDIMCI
Saygın EVCÜMAN
Toprak Ali DÜLGER
Fatma Zehra ŞAHİN
Ahmet Mert GÜZEL
Irmak Nisa YARAR
Elif DİNÇ
Asya ŞAHİN
Burcu Ceyhan GÜR
Gökçe ÇAL
Hamide Ecrin CEYLAN
Eylül Hira GÜL
Ela ÖZTÜRK
İpek AKKAYA
Zeynep KAYA
Elina ATAEE
Dilşad Ezgi AFACAN
Öykü ŞAHİN
Ayzin Ada DİLBAZ
Yaman ALPAY
Merve Nisa AYDIN
Azra ŞEN
Zeynep Nisa ÜNAL
Beren KARAALİ
Efnan Mina DEDETAŞ
Ayşe Nil ESEN
Ömer Mete KALKAVAN
Zeynep Nisa ÜNAL
Yusuf Çağlar SUADİYE
Neva IŞIM
Erdem GÜNGÖR



İÇİNDEKİLER

Bir Parça Ekmeğe Muhtaç Olmamalı İnsan.....	5
Anıtkabir Macerası.....	6
Bu Dünyada Hepimiz Beraberiz.....	7
İnsanlığın Ortak Utanç Kaynağı: Savaşlar.....	8
Cumhuriyet Tohumları.....	9
Ali ve Teknoloji.....	10
Ormanın Koruyucuları.....	11
Minik Tilki.....	12
Derin Kuyu.....	13
Gizemliler Dünyası.....	14
Kral Alexander.....	15
Atatürk.....	16
Dostluk Bir Ömrü Birlikte Geçirmektir.....	17
Eşsiz Lider.....	18
Hayat Güzeldir.....	19
Seviyorum Hayatı.....	20
Ömrümüzde Bir Kandil: Ramazan.....	21
Tarçın ve Kumsal.....	22
Güneşli Bir Gün.....	23
İyilik Eden İyilik Bulur.....	24
23 Nisan.....	25
Atatürk'ten Armağan.....	26
Sürpriz Doğum Günü Partim.....	27
100. Yıl Heyecanı.....	29
Aziz Sançar'a.....	30
Suya Yazılan Zafer.....	31
Huzur Yuvası Ortaokulu.....	32
Şükürbilmez Padişah.....	33
Yardımlaşarak Yeniden Doğmak.....	34
Uzayda Son Gün.....	35
Canım Türkiye'm.....	36
Aslanlar ve Geyikler.....	37
Uçan Sandalyeler.....	38
Doğa.....	39
Baharın Gelişi.....	40
Bilgi Yarışması.....	41
İyimserliğin Yayılmasını Sağlayan Köylü.....	42
Hüseyin'in Çabası.....	43
Özlem.....	44
Maceracı Dostlar.....	45



BİR PARÇA EKMEĞE MUHTAÇ OLMAMALI İNSAN

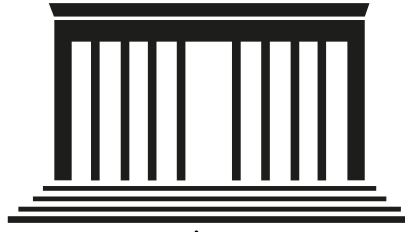
Dünya toprakları üzerinde var oluştan bu yana süren on binlerce savaş tarihin tozlu sayfalarında yer almıştır. Peki niçin insanlar birbirini yok eder, bileniniz var mı?

Kimisi daha fazla toprak ister kimisi var olan toprağını korumak ister kimisi hammadde ister yani insanoğlu ister de ister ama kimse düşünmek istemez yürek yakan yanlarını. Savaşlar birçok insanın canını yaktığı gibi onlarca insanı da ailesiz, evsiz, aç susuz bırakır. Vatanın elden gittiğini gören onlarca insan, ailesini kaybeden onlarca küçük çocuk ya da evladını kaybeden onlarca anne, baba...

Ne acıdır insanın içinde bulunan bu nefret! İnsan belki yaşamadığını anlayamaz fakat kayıtsız kalanın vicdanı var mıdır içinde? Çocuklar ellerinde oyuncaklarla büyümeli, mermilerle değil. Bir dünya bırakmalıyız ki çocukların güldüğü, insanların el ele verdiği. İnsan unutmamalı ki dünya malı elbet dünyada kalır.

Sezen Nur DÖNMEZ
8/E





ANITKABİR MACERASI

Soğuk bir sonbahar günüydü. Öğretmen 29 Ekim Cumhuriyet Bayramı öncesi gezi katılım belgesi dağıtıyordu. Ali çok sabırsız bir çocuk olduğu için hemen atıldı.

-Öğretmenim

-Buyur Ali ne soracaksın?

-(Heyecanla) Öğretmenim bu dağıttığınız kâğıtlar nedir?

-Biraz sabırlı ol Ali, herkese 'katılım belgesi' kâğıtlarını dağıtayım açıklayacağım ne olduğunu.

Ali meraklı meraklı öğretmenin açıklama yapmasını bekliyordu. O sırada Ali'nin sıra arkadaşı Zehra ne olduğunu anlamıştı ve Ali'nin merakını giderecek bir şekilde konuşmaya başlayacaktı ki, öğretmen Ali'ye belgesini verdi. Ali artık ne olup bittiğini anlamıştı. Heyecanlı bir günün ardından çıkış zili çalmıştı ve öğrenciler eve gidip ailelerine katılım belgelerini doldurtmuşlardı. Cuma günü saat 08.00'de yola koyulacaklardı. Ali'nin babası Zeki Bey doktor olduğu için Ali'nin sağlık durumunu kontrol etti. Zehra'nın ninesi Fadime nine de Zehra'ya yolluk hazırladı. Günler geçti, sonunda cuma günü geldi çattı. Ailelerin tümü yavrucaklarını öptü, kokladı ve onlara sarıldı. Artık bütün öğrenciler otobüse binmiş, yolculuk başlamıştı. 5-6 saat sonra otobüsten indiler. Günlerdir hayalini kurdukları, Ata'nın huzuruna çıkacakları Anıtkabir'e gelmişlerdi. Öğrenciler Aslanlı Yol'dan yürüdüler, içeri girip oradaki müzeleri incelediler, canlandırmaları hayranlıkla ve büyük bir gururla izlediler. Anı kalsın diye de harçlıklarıyla kalem, kitap ayracı, şapka gibi şeyler satın aldılar.

Öğrenciler öğretmenin dediklerini hem dinlemiş hem de defterlerine küçük küçük notlar almışlardı. Artık eve dönme zamanı gelmişti. Çocuklar otobüse binmiş, İstanbul'a gelmişlerdi, aileleri yavrucaklarını okul bahçesinde bekliyordu. Herkes özlem ve sevinç duygusuyla birbirine sarıldı.

Ertesi gün öğretmen öğrencilerine "Sevgili öğrenciler biliyorsunuz ki çok anlamlı ve güzel bir gezi yaptık. Sizden gezide öğrendiklerinizle alakalı duygu ve düşüncelerinizi yazmanızı rica ediyorum." dedi.

Geziyi baştan sona dikkatle dinleyen Ali'nin düşünceleri şöyleydi:

"Sevgili öğretmenim ve arkadaşlarım,

Gezi çok ama çok güzeldi, biz çocuklara ve milletimize kahraman Türk milletinin verdiği büyük mücadele, vatan sevgisi derinden hissettirildi. Buranın ruhunu anlamak bir güne sığdırılmazdı. Bu yüzden tekrar tekrar gelmeyi çok isterim.

Öğretmen öğrencilerinin duygu ve düşüncelerini dinledikçe gururlanmıştı.

Şimdi ise öğrenciler bir sonraki gezinin hayalini kurmaya başlamışlardı bile, hatta gezinin nereye ve hangi konuyla olabileceğiyle alakalı fikirler üretmeye bile başlamışlardı.





BU DÜNYADA HEPİMİZ BERABERİZ

İnsanlar var oluştan bu yana birbirlerine bir takım duygular beslerler. Çoğu pozitif yönde olsa da insanın içinde kibir, kıskançlık ve rekabet duygusu her zaman yer edinmiştir. Bu duygular tartışmaya, kavgalara ve en sonunda savaşımlara neden olmuştur.

Aradan asırlar geçse bile karışıklık toplumdan hiç ayrı kalmamıştır. Günümüzde bile bu savaşlar devam etmektedir. Oysaki hepimiz bu gezegende beraber yaşıyoruz ve birbirimize ihtiyaç duyuyoruz. Sadece savaş uğruna kaç milyon canı ve doğayı kaybediyoruz? Hepimiz barış içinde yaşasak ne kaybederiz ki? Güç; soyumuzu, birliğimizi, insaniyetimizi unutturacak kadar nasıl gözümüzü kör edebilir? Hiç mi üzülmüyoruz yaşamını yitirenlere, yaralananlara, parçalanan ülkelere? Ne ara bu kadar duygusuzlaştık, ne zaman anlayacağız önemli olanın güçlü olmak olmadığını?

Tabi bu savaşlar anlatmakla, yazmakla bitmez. Nasıl kayıplar verdiğimizizi kağıtlara sığdıramam ama en azından artık düşüncelerimizi değiştirmeli ve dünyanın sadece bize ait olmadığını anlamalıyız.



Melis Ece AKDENİZ
8/E



İNSANLIĞIN ORTAK UTANÇ KAYNAĞI: SAVAŞLAR

Savaş, insan varoluşunun başlarından beri, paylaşılabilen toprak, servet ve uyuşmayan düşünceler sebebiyle doğan anlaşmazlıkların çok daha tehlikelisi, çok daha vahşisidir aslında. Sizce de öyle değil mi? Hatta zaman geçtikçe savaşların hasarları daha da artmamış mıdır? Peki insan neden böyle bir vahşetin sonucunun kazanç olabileceğini düşünür ki?

Hayal edin, mermilerin havada uçtuğu, etraftan çığlık, patlama ve silah seslerinin duyulduğunu. Çocukları kucağında kaçmaya çalışanları, kaçamayanları hayal edin. İki tarafın da bu durumda olduğu bir savaşı kim kazanırsa kazansın, ortada bir kazanç olduğunu düşünmüyorum ben. Savaşlar kazanılmaz, kaybedilir benim için. Peki savaşların bizden aldığı onca şey varken insanlar neden savaşmaya devam ediyor? Cevap ise şu: Açgözlülük. İnsanın açgözlülüğü yüzünden yapılan bu savaşlar birçok insanın canına mal oluyor. Peki insanlık biraz daha fazla toprağı olmasaydı yaşayamaz mıydı? Ele geçirilen servet kaybedilen canların yerini tuttu mu? Herkes başkasının düşüncesine saygı duysaydı ne olurdu? Tarihe bir baktığımızda, normal duygular olarak kabul edilen açgözlülük, kin, nefret gibi duygular yüzünden birçok savaş yapıldığını, birçok milletin çöktüğünü görebiliriz. Bu, bütün insanlık olarak üstümüze alınmamız gereken bir utanç sebebidir. Eğer herkes bu bilinçte olursa yeni nesillere barışın ne kadar değerli olduğu öğretilirse ülkeler, uluslar barış içinde varlığını sürdüremez miydi?

Kısacası savaşlar çok eski zamanlardan beri insanlık için büyük bir sorun olmaya devam ediyor. Ancak olumsuz duygularımızdan kurtulup barış içinde bir dünya için mücadele edersek, insanlara iyi duygular aşılsak belki bir gün bu güzel hayal gerçek olur.



Sinem ESEN
7/B



CUMHURİYET TOUMLARI

29 Ekim günü ölkemizin kuruluşunun bir simgesi ve her yıl coşkuyla kutlanan bir gündür. Milletimizin özgürlük ve bağımsızlık mücadelesinin de sembolüdür.

Kurtuluş Savaşımızda; şehitlerimiz, gazilerimiz, yüreği sıkışan analarımız dönüştüler koca bir çınara. Dört bir yanı sarılı olsa da bu çınarın kurtuluşu köklerinde saklıydı. Kuvay-ı Milliye bu halkın ruhunun içindeydi. Unutulmamalıdır ki bu millete vurulmaya çalışılırsa bir ket hepsi kendini siper eder tek tek.

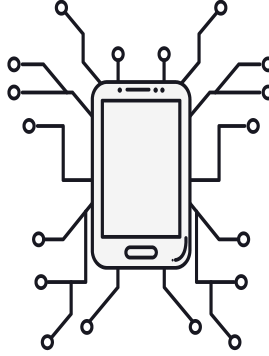
Cumhuriyetimizin tohumlarının filizlenişinin 101. yılındayız. Atalarımız bu tohumu kanla ve alın teriyle sulayıp filizlendirdiler. Sıra cumhuriyetin emanetçisi biz gençlerde. Atalarımız sayesinde her birimizin aklı hür vicdanı hürdür ama korkuları küldür.

29 Ekim sadece cumhuriyetin kuruluşu değil bir halkın küllerinden doğmasıdır. 29 Ekim sadece bir gün değil aynı zamanda milletimizin özgürlüğe bağımsızlığa ve demokrasiye bağlılığının tazelendiği bir fırsattır. Bu bağımsızlık ateşi her Türk gencinin içindedir. Her yıl büyük bir gururla kutlanması gereken bir gündür.

Cumhuriyetin emanetçisi olarak bu mirasa sahip çıkmak bizim en temel görevimizdir. Atalarımızın mirası, çocuklarımıza emanet olan cumhuriyetimizin nice yüzyıllar boyunca yaşaması için 29 Ekim Cumhuriyet Bayramı'mızın 101. yılı kutlu olsun.

Eymen AYDIN
8/B





ALİ VE TEKNOLOJİ

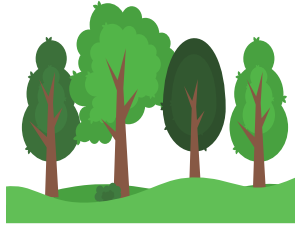
Evvel zaman içinde kalbur saman içinde develer tellal iken pireler berber iken ben dedemin beşliğini tıngır mıngır sallar iken 7.sınıfa giden bir çocuk varmış. Çocuğun adı Ali imiş. Ali teknoloji bağımlısıymış. Telefonu eline aldığı anda zamanın nasıl geçtiğini anlayamıyormuş. Ailesi ve arkadaş çevresi bu durumdan hiç mutlu değilmiş.

Ali bir okul çıkışı elinde her zamanki gibi telefon ile eve geliyormuş. Eve vardığında hiçbir aile üyesine selam vermeden odasına gitmiş ve oyun oynamaya devam etmiş. Oynamış, oynamış en sonunda yorulmuş. Tam yatağına girecekken kendini bambaşka bir diyarda bulmuş. Önünde kocaman bir ekran duruyormuş. Bulunduğu yer kumanda merkezine benziyormuş. Dev ekranda hareket eden şeyler varmış. Merak edip izlemiş. Sonradan oradaki kişinin kendisi olduğunu anlamış. Hiç kimse ile konuşmayan , arkadaşları ve ailesine zaman ayırmayan, kafasını telefondan kaldırmayan biri olduğunu öğrenmiş. Gözlerinin sürekli kırmızı ve uyku dolu olduğunu görmüş. İnternette bu kadar vakit geçirmenin zararlarını anlamış. Hatasını anladıktan sonra yanında bir peri belirmiş. Ali'ye hatalarını ve sonuçlarını anlatmış ve Ali'yi tekrardan evine yollamış.

Ali eve geri döndüğünde olanları anlamamış olsa bile hatalarından ders çıkarmış. Artık arkadaşları ile oyunlar oynuyor, ailesi ile sohbet ediyormuş. Onlar ermiş muradına biz çıkalım kerevetine.



Elifnur ÖZHAN
7/D



ORMANIN KORUYUCULARI

Bir varmış bir yokmuş. Ülkelerin birinde çevreye oldukça duyarlı çocuklar yaşamış. Ezgi, Deniz ve Alen isimindeki bu çocuklar birgün ormanda gezmeye, ormanı keşfetmeye karar vermişler. Anneleri ve babalarını da yanlarına alarak gitmişler ormana. Amaçları hem temiz hava almak hem de orman konulu okul projelerini yapmış.

Orman çok güzelmış. Ağaçlar, onların kokusu, kuşların cıvıltısı ve elbette şehir havasına hiç benzemeyen orman havası. Üç arkadaş ormanda gezinirken bir şey fark etmişler. Her yerde çöp varmış. Güzел otların üstünde, ağaçların altında... “Bunlar ne biçim insanlar? Çevreyi kirletiyor, ormanda çöplerini bırakıyor.” demiş Ezgi. “Haklısın. Acaba birilerine mi söylesek?” demiş Deniz. “Ne işe yarar ki?... En iyisi biz projemiz için bir şeyler yapalım.” demiş Alen. “Proje demişken... Tam olarak ne yapacağız?”

“Buldum! Ormanların kirlenmesi ile ilgili bir sunum yapabiliriz, ormanın önemini falan anlatırız.” demiş Ezgi. Arkadaşları ona hak vermiş. Ormanın resimlerini çekip etrafı incelerken ormanın çok derinlerine girmiş olduklarını fark etmemişler. Burası daha yabancı bir yermiş. Ağaçlar farklıymış, ışık farklı, hava bile farklıymış bulundukları o yerde. Çocuklar ve aileleri şaşkınlıkla etrafa bakınmış. “Neredeyiz biz şimdi?” diye sormuş Alen. “Ne bileyim...” demiş Deniz. Aniden biri yanlarında belirmiş. İnsana benziyormuş fakat aynı anda da benzemiyormuş. Genç bir kız gibi görünüyormuş. Üstünde yeşil bir elbise varmış. Belirli bir yüzü, bir görünüşü yokmuş, sürekli değişiyormuş. Etrafa sönük bir ışık yayıyormuş. “Siz de kimsiniz?” diye şaşkınlıkla sormuş Alen. Kız yanıt vermemiş. “İyi misin?” diye sormuş Ezgi. “Hayırrrr!.. Orman ölüyor, kirleniyor. Ağaçlar kesiliyor. Bütün orman canlıları ve biz periler...” göz yaşlarına boğulurken demiş kız. Ezgi onu sakinleştirmeye çalışmış. İki arkadaşı sadece sessizce izliyormuş, ne yapacaklarını bilemiyorlarmış. “Yardım edebileceğimiz bir şey varsa...” demiş Deniz. “Var elbette!” demiş peri. “Herkes anlatın. Ormanların öneminden bahsedin, onları kirlenmemelerini söyleyin. Çevreyi temiz tutmakta örnek olun ve etrafı azıcık temizleyin.” demiş. Ardından peri, çocuklara ve büyüklere onu takip etmelerini söylemiş. Ormanın içlerinde birkaç peri daha varmış, onların dışında ağaç adamlar, hayvanlar... Bunlar, ormanı korumaya çalışan varlıklarmış. “İnsanlar da ormanı korumak için aramıza katılabilir. Sizler ister misiniz?” diye sormuş. “Tabii ki!” demiş hepsi. Perinin adı Ladin’miş. Onlara ormanı nasıl koruyacaklarını anlatmış. Hepsine birer küçük çiçek vermiş. “Hatırlayın. Ormanın koruyucularısınız artık. Geç olmadan burayı kurtarın.” demiş peri. Ondan sonra gözden kaybolmuş.

Çocuklar ve aileleri evlerine dönmüş, proje ödevlerini yapıp okulda sunmuşlar. Perinin söylediği şeyleri hatırlayarak doğayı korumak için ellerinden geleni yapmışlar. Bunu bir masalda başarmışlar da... Belki gerçek hayatta da bir gün başarırız.



Alie İBADULLAEVA
7/D



MINİK TİLKİ

Bir zamanlar Lilly diye bir kız varmış, hep başını belaya sokarmış. Lilly 11. sınıfa başladığında ailesini kaybetmiş. Lilly'nin psikolojisi gerçekten çok bozulmuş. Lilly bu acıyı unutmak için doğa yürüyüşüne çıkmaya karar vermiş. Lilly aynı zamanda çok hiperaktif ve yaramaz bir kızmış. Kocaman bir ağaca tırmanmaya karar vermiş.

Başlamış ağaca tırmanmaya; tırmanmış, tırmanmış, tırmanmış ama hala ağacın tepesine ulaşamamış. Ama Lilly'nin bimeddiği bir şey varmış bu ağaç sihirliymiş, Lilly üstünde diye çok sinirlenmiş ve ağaç kıpırdamaya, oynamaya başlamış. Lilly ağaca sıkıca tutunarak düşmemeye çalışırken kafasına bir kar tilkisi düşmüş. "Ha, bu da ne böyle?" diye bağırmaya başlayıp çırpınmış. Minik kar tilkisi hemen aşağı düşmüş ve Lilly'i de düşürmüş. "Yardım edin!" diye bağırarak Lilly ve o sırada yumuşak bir yerde bulmuş kendini. "Ne oldu böyle?" diye şaşırıp kalmış oysaki kar tilkisi, Lilly sert düşmesin diye kendini feda etmiş. Lilly bunu fark edince hemen kalkmış. Tilki gözlerini açmış "İyi misiniz bay tilki?" demiş Lilly. Tilki toparlanmış "Eh işte..." demiş ve kuyruğuyla ayaklarını örtmüş. Lilly "Burası orman, burada kar tilkisi nasıl olabilir ki?" diye sormuş tilkiye. "O uzun hikaye ona bakılırsa konuşmam da ironik..." diye somurtmuş tilki. "Eh, o zaman her şeyi açıkla bana, burası niye böyle? Kastettiğim yani niye sihirli ağaç, sen..." demiş Lilly. Tilki "Burada her şey böyledir, mantıksız işte." demiş ve bir anda duraksamış tilki. "Tilki, tilki iyi misin?" diye bağırarak Lilly tilkiye. Gülüş sesleri gelmiş "Bırak o pasaklı tilkiyi ve ormanı terk et!". Lilly etrafına bakınmış ve tilkiyi alıp gitmiş "O benim arkadaşım!" Ormandan dışarı koşmuş ve ilk bulduğu veterinere gitmiş. "İyi olacak mı?" diye sormuş Lilly. "Umarız iyileşecek bu hayvan zehirlenmiş ama şuan iyi durumda yarın alabilirsiniz." demiş veteriner. Lilly üzülerek eve gitmiş. Sabah olmuş Lilly hazırlanarak veterinere gitmiş. "Kar tilkisi!" diye bağırarak tilkiyi görünce.

Lilly'e doğru koşmuş minik tilki "Her şey için teşekkür ederim Lilly ama benim ailemin yanına gitmem lazım". "Ne! Hemen şimdi mi?" demiş Lilly. "Evet, ben bu insan dünyasına ait değilim, beni buranın havası çarptı zaten, seni asla unutmayacağım, hoşça kal Lilly." deyip bir portala girip kaybolmuş. "Hoşça kal tilkicik." demiş Lilly de ve tilki ömrünün sonuna kadar Lilly'nin iyiliğini unutmamış.



Aysel Berrak KULKULOĞLU
7/D



DERİN KUYU

Yine kavurucu bir pazar öğleden sonrası idi. Benimle beraber yedi arkadaştık. Her zamanki bahçede hoplayıp zıplıyor, yeşil çimlerin üstünde yuvarlanıyorduk. Arkadaşlarla ne oynayalım derken saklambaç oynamaya karar verdik. Bir tane arkadaşımız otuza kadar sayacak ve biz de o süre içinde saklanacaktık. Arkadaşımız saymaya başladı.

1,2,3,4,5... Saklanacak kuytu köşede harika bir yer bulmuştum. Saklanmaya başladım, zaman geçmiyordu sanki. Arkadaşım saymayı bitirdi ve her zamanki saklambaç cümlesini söyledi:

“Önüm, arkam, sağım, solum sobe; saklanmayan ebe.” Ebe olan kişi derin bir arayış içindeydi. Sonra aniden bir ses yükseldi: Bu yalvarırcasına bir miyavlama sesiydi. Sanki ‘Çıkarın beni buradan!’ der gibi bir sestir. Kuyudan geliyordu sanki. O sırada bir tane silüetin bana doğru koştuğunu gördüm. Gelen arkadaşım.

-Kuyudan gelen sesi sen de duyuyor musun?

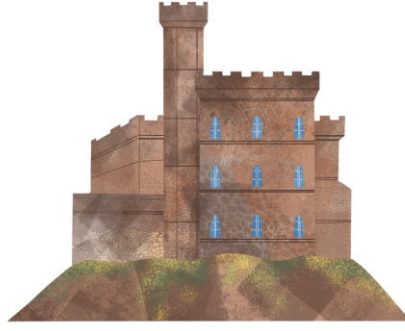
- Evet, diye yanıt verdim.

Bu diyalogun ardından saklambacı bıraktık ve yedi arkadaş kuyuya doğru yöneldik. Kuyuya vardık. Neyse ki el feneri olan biri vardı aramızda. El fenerini açtık, yansıyan ışığı derin, karanlık boşluğun içine doğru tuttuk. İlk başta hiçbir şey gözükmece de sonrasında hepimizin de ortak gördüğü bir şey vardı: Kedi ya da köpeğe benzeyen bir hayvan silüeti. Feneri o bilinmezliğin içine daha da yaklaştırdı bunun bir kedi olduğunu gördük. Üstünde ne tasma vardı ne de başka bir şey. Sokak kedisi olmalıydı. Hep beraber itfaiyeyi aramaya karar verdik. Yanımda telefonum vardı, tuşları girdim.

Sorunumuzu bildirdikten sonra bekleyişe koyulduk. 10 dakika sonra itfaiye aracı ağaçlık alanın önünde belirmişti bile. Yaklaşık 40 dakikalık uğraş sonucunda hem kedi özgürlüğüne kavuşturulmuş hem de biz rahatlamıştık.



Irmak YÜCEL
7/B



GİZEMLİLER DÜNYASI

Yoksul bir balıkçının oğlu Harry 14 yaşında bir çocuktur. Kendisi denize çok yakın bir kasabada ailesiyle yaşamaktadır. Babası gibi balık tutmayı, keşif yapmayı, yeni şeyler deneyimlemeyi çok sevmektedir.

Haziranın ortalarında, sıcaklığın kasıp kavurduğu bir yaz gününde kasabaya bir aile gelir. Bizim meraklı durur mu? Hemen onlarla tanışmaya çalışır. Bu ailenin fertleri anne Amelia, baba Bay John ve çocukları Robert 'tir.

Harry' e göre bu ailenin yaptırdığı ev ve yaptıkları her şey çok gizemlidir. Çünkü ailenin çocuğu Robert okula gitmemektedir, anne ve baba çalışmamaktadır. Ancak zenginlikleri bütün kasaba tarafından konuşulmaktadır. Günlerden bir gün Harry arkadaşı Robert' i parka çağırarak için evlerinin önüne gider. Kapıyı çalar ama açan olmaz, daha sonra arkasını dönen Harry gördüklerine inanamaz, daha demin ailesiyle birlikte eve giren arkadaşı Robert ve ailesi, karşısında ona garip bir ifadeyle bakmaktadır. Harry bu olaydan sonra işkillenir ve bir plan yapar. Ailenin hep birlikte evden çıktığı bir gün pencereden evin içine dalar. Evde acayip güzel vazolar ve inanılmaz desenler vardır. Desenlerden biri Harry' nin dikkatini çeker, tam o desene dokunmaya yeltenirken kapı açılır ve gizemli aile ona birkaç dakika bakar. Bu esnada Harry yerinden fırlayıp gözden kaybolur. Ailenin üyeleri köşe bucak onu aramaktadır ve bir anda saklandığı dolabın kapağı açılır. Amelia onu kolundan tuttuğu gibi desenlerin olduğu odaya götürür ve Harry 'nin dikkatini çeken desenin üstüne dokunur ve bir kapı açılır. Bay John sırtarak ona Gizemli Dünya'da kalacağını söyler. Harry Gizemli Dünya' da kendisi gibi birçok mahkumla tanışır ve dünya ya açılacak kapının büyüsunü bulurlar. Bu büyü için çocuklarını bulamayıp ümitsizliğe kapılan Harry'nin ailesine de iş düşüyordur. Babası ne zaman Dikenli Ay Balığı'nı bulursa kapı açılacak ve mahkumlar kurtulacaktır. Bu arada çocuğunun yokluğuna üzülen babası neredeyse gününün tamamını balık avıyla geçirmektedir.

Bir gün nihayet babası o balığı bulur ve kapı ardına dek açılır. Bütün mahkumlar dışarı çıkarlar. İş burada sonlanmamıştır tabi. Gizemli aileye yaptıklarının ne kadar kötü olduğunu empati kurmalarını sağlayarak anlatmak gerekmektedir. Bunun için tek çare onları Gizemli Dünya'ya yollamaktır. Tüm kasaba bir araya gelir ve onları oraya Gizemli Dünya'ya yollayarak kapıyı sonsuza dek kapatırlar.

Uğur YARDIMCI

7/A





KRAL ALEXANDER

Evvel zaman içinde kalbur saman içinde pireler berber iken develer tellal iken krallıkların birinde çok ileri görüşlü, kıvrak zekalı, aynı zamanda cesur, Alexander adında bir kral yaşamış.

Bir gün kralın sağ kolu Edward krala “Kralım, düşmanımız olan Kral Dev bize 10.000 altın ödemeyi reddetti ve bize savaş ilan etti.” demiş. Kral da buna karşılık olarak 80.000 kişilik ordusuyla yola çıkmış. Fakat Kral Dev’in gizli bir planı varmış: Alexander’ın ordusuna gizlice savaşçılar sokmak. Bunda başarılı olmuş. İki ordu Kafdağı’nın eteklerinde karşı karşıya gelmiş. Savaş, Alexander’ın lehine ilerlerken karşı tarafın savaşçıları devreye girmiş. Düşman savaşçılarından biri Alexander’ı yaralamış. Kral yaralanmış fakat ölmemiş. Savaş alanında oldukları için hekim bulma gibi bir şansları da yokmuş. Derken bir büyücü çıkagelmiş. Kralı iyileştirebileceğini iddia etmiş. Bunun için de Kafdağı’nın ardından özel bir çiçeğin getirilmesini istemiş. Bu çiçek öyle bir çiçekmiş ki yanındaki çiçeklerin arasında parlayan, ölüm döşegindekini iyileştirebilen, yaşlıları gençleştiren bir çiçek...Bir grup asker ve büyücü çiçeği almak için yola koyulmuş. Fakat hesaba katmadıkları bir şey varmış. Kral Dev bunun haberini aldığı için kendi askerlerinden bir grubu Alexander’ın askerlerini ve büyücüyü pusuya düşürmek için göndermiş. Kral Dev’in askerleri onları başarıyla pusuya düşürmüştü. O sırada büyücü sihirli sözler söyleyerek düşman ordusunu bir süreliğine sersemletmiş. Bu arada özel çiçeği almışlar ve düşmanlara izlerini kaybettirmişler. Kralın yanına ulaştıklarında büyücü çabucak çiçekten ilaç hazırlamaya başlamış. İlaç hazır olunca ilacı kralın göğsüne sürmeye başlamış. Kral kısa sürede iyileşmeye başlamış. Bu süreç boyunca Kral Dev ve ordusu Alexander’ın ülkesinin başkentine çok yaklaşmış. Alexander iyileşir iyileşmez ordunun başına geçmiş ve dahice planını uygulamaya hazırlanmış. Planı, Kral Dev’in başkenti almasına izin vermemiş. Bunun için şehirdeki tüm insanlara farklı bir şehre gitmelerini emretmiş. Kral Dev ve ordusu başkente vardıklarında şehri boş görünce çok şaşırılmışlar. Birden zafer çığlıkları yükselmeye başlamış. Fakat bu uzun sürmemiş çünkü Alexander askerleriyle düşman ordusunu çevreleyip kapana kısırmış. Alexander düşmanların büyük kısmını bertaraf edip Kral Dev’i esir almış. Komutanlarını ve askerlerinin büyük çoğunluğunu kaybeden düşman ordusunun teslim olmaktan başka çaresi kalmamış.

Alexander ve ordusu, kolayca düşmanın ülkesini fethetmiş ve büyük bir zafere imza atmış. Fakat Alexander, merhametinden dolayı halka eziyet etmek yerine onların din, dil, ırkına saygı gösterip hoşgörü politikası uygulamış. Kral Dev’i de sürgüne göndermiş. Gökten üç elma düşmüştü. Biri anlatanın başına, biri dinleyenin başına, biri de Alexander’ın başına...

Saygın EVCÜMAN
7/A





ATATÜRK

Atatürk bir kahramandır, yüreğimizde yaşayan bir efsanedir. Bizim için bunca kahramanlığı yapan Mustafa Kemal Atatürk gökte parlayan bir yıldızdır adeta, her devletin aradığı önderdir. Atatürk olmasaydı şu andaki özgürlüğümüzü bulamaz, başka devletlerin sömürgesi olurduk. Bağımsızlığımız için verdiği mücadele Atatürk'ü en değerli insan yapar benim için.

1881 yılında doğmuş ulu kahraman bizim için savaştı, asla vatanından vazgeçmedi. Bu topraklar için canını hiçe saydı, nice kahramanların doğmasını sağladı, ülkemizi medeni bir seviyeye ulaştırmak için her türlü çabayı gösterdi.

Atatürk hala yaşasaydı, nerede olursa olsun onu bulup, yanına gidip ona kocaman sarılırdım. Sonuç olarak Mustafa Kemal Atatürk harika bir insandı. Bizim için bir kahramandı. Bu vatani korumak için savaşan bu kahramana ömür boyu saygı duymalıyız. İyi ki varsın Atatürk ve asla ölmeyeceksin, bedenlen aramızda olmasan da her zaman yüreğimizdesin.

Toprak Ali DÜLGER
5/C





DOSTLUK BİR ÖMRÜ BİRLİKTE GEÇİRMEKTİR

Dostluk, daha doğrusu gerçek dostluk, bir ömrü birlikte paylaşmak, bir elmanın iki yarısı olmaktır.

Bir çınar ağacı gibi uzun ömürlü olan dostluklar, iki kişiyi can bağıyla birbirine bağlarlar. Dostlar arasında karşılıklı sevgi, saygı ve güven bulunur. İnsanın güvенеbileceği, sırlarını ve yaşadıklarını anlatabileceği bir dostunun olması onu kendini yalnız hissetmesinden korur ve ona huzur verir. Bir dost, dostunu kendisinden daha çok düşünür. Dostlar hem iyi hem de kötü günlerinde birbirlerinin yanlarında olurlar. Bu yüzden dostluk oldukça önemlidir.

Ancak tanıdığımız her kişi ve her arkadaşımız bizim dostumuz değildir. Tamamen güvенеbileceğimiz bir dost bulmak zordur ancak gerçek dostumuzu bulduğumuzda bunun her şeye değeceğini anlarız. Gerçek bir dost ararken güvënip sırlarımızı vereceğimiz dostumuzun bazı özelliklere sahip olmasını isteriz. Bunlar kişilik özellikleridir. İnsanların dostlarında aradıkları özellikler kendi kişilik özelliklerine göre değişebilir. Hem iyi hem kötü günlerimizde yanımızda olması, sadık ve güvënilir olması ve bizi doğru kararlarımızda destekleyip hatalarımız olduğunda bunları kibarca belirtebilmesi bizim dostlarımızda aradığımız özelliklerdendir.

Gerçek dostluklar aradan yıllar geçse de araya mesafeler girse de unutulmaz. Bu konu hakkında “Gerçek dostlar hiçbir zaman kaybolmazlar. Onlar hep kalbimizdedirler.” ve “Dost seçilmiş kardeşir.” gibi topluma mal olmuş sözlerimiz de bulunmaktadır.

Sonuç olarak dostlar birbirlerine hayatlarını emanet edecek kadar birbirlerine güvënen kişilerdir. Bu yüzden dostlarımızın kıymetini bilmeliyiz.

Fatma Zehra ŞAHİN
5/C





EŞSİZ LİDER

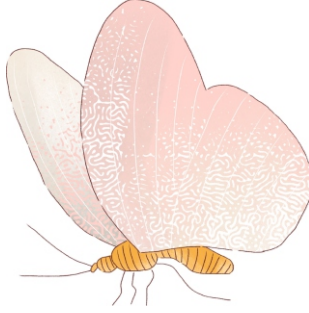
1881 yılında vatan için doğan bir yıldızdı Mustafa. Vermedi bu cennet vatanı dünyalara Kurtuluş Savaşı'yla. Kahraman dersin ilk o gelir akla. Cephelerde geçen ömür dense yine o gelir akla. O, yıkılış sürecindeki yurdumuzu cennete çevirmiş, topraklarımızı vermemiştir düşmanlara. İşte böyle bir kahramandır Mustafa.

Onun önderliği ve yurt sevgisi ilham kaynağıdır her insana. Beceri, dürüstlük ve ileri görüşlülük denince yine ilk o gelir akla, kalpten gelen ritimlerle beyne giden duygular eşliğiyle. Vatan için kim yaşamış dense yine ilk o gelir akla. Herkes bilir ki Mustafa Kemal ölmedi, ölmeyecek de yaşayacak sonsuza dek kalplerimizde.

Benim neşemin, sevincimin kaynağıdır; ilhamım, yol göstericim, yüce Ata'mdır. Türk milletin kahramanı ve güneşidir deniz gözlü MUSTAFA KEMAL ATATÜRK.

Ahmet Mert GÜZEL
5/C





HAYAT GÜZELDİR

Hayat bize verilen en güzel hediyedir tıpkı ailemiz gibi. Böyle yeşilliyle, çiçeğiyle, kedisiyle, köpeğiyle, insanıyla, acısıyla tatlısıyla, sevgisiyle, heyecanıyla yaşanmaya değer bir varoluştur. Tabi bu ömrün içinde sadece güzellikler yoktur; korku, kaybediş, üzüntü de vardır. Ancak bilmeliyiz ki bu duygular gelip geçicidir, kara gün kararıp kalmaz. Yağmur yağdıktan sonra çıkan gökkuşağı gibi her kötü şeyin arkasından çok daha güzel bir şeyler gelir. Biz yeter ki gönlümüzü ferah tutalım, güzel düşünelim. Unutmayalım ki bizler bu duyguları yaşadıkça güçlenir ve büyürüz.

Şunu da bilmeliyiz ki mutluluk sadece büyük duygularda saklı değildir, aynı zamanda küçük duygularda da saklıdır. Mesela bir arkadaşımızla oyun oynamak, ailemizle film izlemek, aç bir hayvanı beslemek gibi...

Unutmayalım, önemli olan yaşadığımız her anın değerini bilmektir.

Irmak Nisa YARAR
5/A





SEVİYORUM HAYATI

Hayat bazen zor bazen de kolay olabilir. Ama her ne olursa olsun içinde güzellikler barındırır. Doğa, ailemiz, arkadaşlarımız ve başardığımız küçük şeyler bile hayatı güzel kılar. Bazen fark etmesek de etrafımızda mutlu olmamızı sağlayacak birçok şey var.

Sabah güneşin doğuşunu izlemek, kuşların cıvıltısını duymak bile insanın içini ısıtır. Okulda arkadaşlarımızla oyun oynamak, ailemizle birlikte vakit geçirmek hayatı daha keyifli hale getirir. Başarılı olduğumuzda hissettiğimiz mutluluk ya da birinin bize gülümsemesi bile hayatın güzel olduğunun kanıtıdır. Zorluklar yaşasak da bunlar bize ders verir ve büyümemizi sağlar. Her yeni gün, yeni bir başlangıç demektir. Hayatın içinde bazen sürprizler de saklıdır. Yağmurdan sonra çıkan gökkuşağı, bir sokakta karşımıza çıkan sevimli bir kedi ya da birinden gördüğümüz küçük bir iyilik, günümüzü güzelleştirebilir. Küçük şeylerden mutlu olmayı bilen insanlar, hayatın değerini daha iyi anlar. Çünkü mutluluk, bazen büyük olaylarda değil, küçük anlarda gizlidir. Önemli olan, bu anları fark edebilmek ve onların tadını çıkarabilmektir.

Hayatın güzelliklerini görebilmek için bazen sadece etrafımıza dikkatlice bakmamız yeterlidir. Sevdığımız insanlar, doğanın mucizeleri ve yaşadığımız anlar hayatı özel kılar. Bu yüzden ne olursa olsun, hayatın güzel olduğunu unutmamalıyız.

Elif DİNÇ
5/A





ÖMRÜMÜZDE BİR KANDİL: RAMAZAN

Sabırımızın, şükrümüzün, yardımlaşmamızın, ibadetlerimizin, Allah (CC.)`ın en zirvede olmasını istediği aydır Ramazan. Bu kutsal ay tüm İslam âleminde büyük bir heyecan ve sabırsızlıkla beklenir. Kalplerin birbirine yaklaştığı bu dönemde yüreklerimizdeki Allah sevgisi, yardımlaşma, nefis terbiyesi katmerlenir. Neler mi olur? Hadi hep birlikte bakalım bu kutsal ayın biz insanlara kazandırdıklarına.

Ramazan ayında aile ilişkileri, manevi bir atmosferin etkisiyle derinleşir ve güçlenir. Bu dönemde, aile içindeki iletişim artar. Aile üyeleri, oruç tutmanın getirdiği sabır ve dayanışma duygusuyla birbirlerine daha fazla destek olurlar. Bu özel ayda, aile bireylerinin bir araya gelerek iftar sofralarında buluşmaları, birlikte dua etmeleri ve ibadetlerini paylaşmaları paha biçilemez bir değerdir. İftar saatinin yaklaşmasıyla birlikte, evdeki herkesin heyecanı artar. Sofra hazırlıkları, birlikte yapılan etkinlikler ve paylaşılan yemekler, aile bağlarını kuvvetlendirir. Ramazan sohbetleri, anıların hatırlanması ve geleceğe dair umutların paylaşılması için bir fırsat sunar. Çocuklar, büyüklerinden gelen hikayelerle hem kültürel değerleri öğrenir hem de aile bağlarını daha da güçlendirir. Ramazan ayı, aile ilişkilerini pekiştiren, sevgi ve saygının ön planda olduğu bir dönemdir. Bu ay boyunca aileler, birlikte olmanın ve paylaşmanın mutluluğunu yaşar, manevi bir bağ kurarak ilişkilerini derinleştirirler.

Ramazan; yardımlaşma ve paylaşma ayı, yardımlaşma için yarışan insanların ayıdır. Yapılan yardımların gizli olması, borç defterlerinin kapatılması, mahallelerde kurulan büyük iftar çadırları, evlere gönderilen erzak kolileri, “Hadi bugün de bizde iftar yapalım.” sözleri dinimizin güzelliğini, bereketini, bolluğunu ve insan sevgisini birçok kez ortaya çıkarır.

Böyle kutsal değerleri bize öğreten bu kutsal ay; sıhhatle, birlikte ve huzurla geçirmek dileğiyle...



Asya ŞAHİN
6/C



TARÇIN VE KUMSAL

Kumsal; kumral saçlı, kahverengi gözlü ve çok tatlı bir kızdı. 5.sınıfa gidiyordu. Uzun zamandır lunaparka gitmek, orada istediği oyuncaklara binmek hayellerini süslüyordu. Bu durumu gidip babasına anlattı. Babası da kızının söylediklerine onay verip cumartesi günü gidebileceklerini söyledi.

Cuma günü okuldayken heyecandan bir türlü derslerine odaklanamadı. Okuldan eve döndüğünde ise hemen yemeğini yiyip derslerini çalıştıktan sonra erkenden uyumaya karar verdi. Eğer erkenden uyursa cumartesi gününün çabucak gelebileceğini düşünmüştü. Kumsal cumartesi sabahı güneş ışıklarıyla ve kuşların cıvıltısıyla uyanmayı planlarken, birde ne görsün! Havada kapkara bulutlar ve yağmur... Kumsal çok büyük bir hayal kırıklığı ile ağlamaya başladı. Bu çok büyük bir haksızlıktı çünkü. Hemen annesinin yanına gitti. Annesi kızının bu halini görünce çok üzüldü ve neden ağladığını anladı. Annesi Kumsal'a başka zaman da gidebileceklerini söyleyerek onu teselli etmeye çalıştı fakat başaramadı. Annesi kızını teselli etmeye çalışırken babası kızının ağladığını duyup onun yanına geldi. Babası da kızını teselli etmeye çalışırken dışarıdan bir ses duyuldu. Bu ses küçük bir yavru köpeğin sesine benziyordu. Kumsal hemen pencereden dışarı baktı ama bir şey göremedi. Daha sonra babası ile birlikte kapıdan dışarı çıktılar. Dışarıda gerçekten bir yavru köpek vardı. Küçük köpek çok üşümüşe benziyordu. Kumsal'ın annesi hemen yavru köpeği içeriye alıp sıcak bir duşa sokmaya karar verdi. Sonrasında ise biraz yemek ve su verdi. Yavru köpeğin keyfi yerine gelmişe benziyordu. Kumsal köpeğin sahibi var mı diye baktı fakat yavru köpeğin boynunda tasma yoktu. Kumsal yavru köpeklerle bir bağ kurmuştu ve onu sahiplenmek istedi. Bu isteğini annesi ve babasına söyledi. Annesi ve babası Kumsal'ın isteğini düşündükten sonra yavru köpeği sahiplenmesine izin verdi. Kumsal ve babası yavru köpeği alıp veterinerlere götürdü. Yavru köpeğin tedavileri yapıldı ve ihtiyaçları alındı. Kumsal daha sonra tüylerinin rengi tarçına benzediği için Tarçın koydu yavrucağın ismini.

O gün şunu öğrenmişti Kumsal bir isteğimiz olmayınca çok fazla kendimizi üzmememiz gerekiyormuş. Belki de onun yerine hayatımızı bile etkileyebilecek güzel bir şey olabilir. Kumsal ve Tarçın o günden sonra mutlu mesut yaşadılar.



Burcu Ceyhan GÜR
8/E



GÜNEŞLİ BİR GÜN

Defne doğada olmayı çok seven bir çocuktur. Babası da yakın zamanda karne hediyesi olarak ona yeni bir bisiklet almıştı. Defne bunun sevincini yaşarken annesi, yaz tatilinde üç günlüğüne kampa gideceklerini söylemişti. Defne'nin artık içi içine sığmıyordu. Kampa gitmelerine son bir gün kalmıştı. Defne sürekli anne ve babasına akşam olmasına kaç saat kaldığını sorup duruyordu.

Bütün günü heyecandan bir oraya bir buraya koşarak geçiren Defne'nin beklediği saatler sonunda gelmiş, akşam olmuştu. Koşarak gerekli malzemeleri ve eşyaları çantalara yerleştiren annesinin yanına gitti. Sonra da kendi dolabının yanına giderek birkaç parça kıyafet alıp annesinin yanına döndü ve onları da yerleştirmesini istedi. Sonrasında tekrar odasına gitti, sırt çantasına oyuncaklarını doldurdu. İş bitince salona geri geldi, şimdi tamamen hazırdı. Her akşam yatmadan önce yaptığı gibi bir bardak sütünü içti, dişlerini fırçaladı, annesine ve babasına kocaman sarıldıktan sonra yatağına yattı ve derin bir uykuya daldı. Sabah yüzüne vuran tatlı gün ışığıyla uyandı. Sonunda büyük gün gelmişti. Çabucak yatağından kalktı, elini yüzünü yıkadı. Ardından mutfakta, yiyecekleri ve içecekleri termoslara yerleştiren annesi ile babasına "Günaydın." diyerek tekrar odasına döndü, üstünü değiştirdi ve sonunda termosları da alıp evden çıktılar. Tam arabaya binmiş hareket edeceklerken Defne durmalarını istedi. Çünkü büyük bir hevesle hazırladığı sırt çantasını evde unuttuğunu fark etmişti. Hemen annesiyle beraber arabadan indiler ve eve çıkıp çantasını aldılar. Arabaya döndüler ve bu sefer gerçekten yola çıktılar. İki buçuk saatlik bir yolculuğun ardından kamp yerine vardılar. Çadırlarını uygun bir yere kurup kahvaltı yapmaya koyuldular.

Sonunda Defne'nin günlerdir ipe çektiği o anı yaşıyorlardı. Defne gerçekten ailesiyle birlikte, tıpkı diğer canlılar gibi insanların da ait olduğu yerde, doğada ve yeşilliklerin içinde olmaktan çok mutluydu. Yıllar sonra hatırlayacağı çok güzel, mutluluk dolu anılar biriktirmiş ve ömrüne üç güzel gün daha sıdırmıştı.

Gökçe ÇAL
8/E





İYİLİK EDEN İYİLİK BULUR

Nisan ayıydı, sımsıcak bir güneş vardı gökyüzünde. Kuşlar cıvı cıvı ötüyor, çiçekler binbir renkle mis gibi kokuyordu. Bu güzel bahar havası Beren'in içini kıpır kıpır etmişti. Beren' in bisiklete düşkün olduğunu bilen babası ona pespembe bir bisiklet almaya karar verdi. Beren bunu duyunca havalara uçtu tabi. Sonunda Beren'e hayallerini süsleyen pespembe bir bisiklet alınmıştı. Bunu gören annesi de "Hadi o zaman yarın pikniğe gidelim." dedi.

Cumartesi sabahı güzel bir kahvaltı yaptılar. Beren dünden hazırladığı çantasını arabaya yerleştirip annesine yardım etti. Yola çıkmak için hazırlardı fakat unuttukları bir şey vardı: bisiklet. Neyse ki babası bisikleti hatırladı ve arabaya yerleştirip yola koyuldular. Geldikleri yer çok güzeldi çöpler hariç. Beren babasına " Neden bu kadar çöp var?" diye sordu. Babası da " Buraya gelen insanlar çöplerini almadan gidiyorlar çöpler de burada birikiyor." dedi. Bu durumdan rahatsız olan Beren çöpleri toplama teklifinde bulundu. Babası ve annesi ne kadar iyi bir evlat yetiştirdiklerini bir kez daha anlayarak Beren ile gururduydular. Beren' in annesi piknik için sofrayı hazırlarken Beren de babasıyla birlikte çöpleri toplamaya başladı. Onlar çöpleri toplarken bir adam onları izledi. İçinden " Keşke herkes onlar gibi olsa." diye geçirdi. Beren ve babası nihayet çöpleri topladılar. Ailece yemeklerini yerlerken o adam geldi ve Beren' in babasıyla konuşmaya başladı. "Deminden beri sizi izliyorum. Yaptığınızı keşke herkes yapsa o zaman dünya çok dahagüzel bir yer olurdu. Sizi bu davranışınızdan dolayı takdir ediyorum." dedi. Babası ise "Teşekkür ederim." dedi. Beren artık bisikletini sürmek istiyordu. Babasıyla birlikte bisiklet sürmeye gittiler. Kısa bir süre sonra Beren' in bisikleti bozuldu. Beren' in babası her ne kadar bisikleti yapmaya çalışsa da bisikleti tamir edemedi. O adam onları gördü ve Beren'e neden ağladığını sordu. Beren " Bisikletim bozuldu." dedi. Adam Beren'e üzülmemesi gerektiğini ve bisikletini tamir edeceğini söyledi. Söylediğini de yaptı. Bisikleti tamir etti. Beren çok mutlu oldu ve adama "Neden bize yardım ettin ki?" diyesordu. Adam da "Siz çöpleri toplayarak insanlara örnek oldunuz. Ben de size bunun karşılığında yardım ettim. Unutma bu dünyada ettiğin iyiliklerin elbet bir karşılığı olacaktır." dedi.

Beren çöpleri bir karşılık beklediği için toplamamıştı ama bu sözleri duyunca ninesinin "İyilik eden iyilik bulur." sözü geldi aklına ve gözüne gururun yaşı geldi, oturdu. Beren ailesiyle birlikte eve dönerken bu günü hatıralarına mutlu bir gün olarak eklemeyi de unutmayacaktı.



Hamide Ecrin CEYLAN
8/E



23 NİSAN

**Hoş geldin 23 Nisan
Bize ulusal egemenliği hatırlatan
Biz çocuklara armağan
Yaşasın 23 Nisan!**

**Heyecanla beklenir o gün
105.sine eriştik bugün
Ulusça mutluyuz
Yaşasın 23 Nisan!**

**Ankara'da meclisimiz açıldı
Bu güzel vatan düşmanlardan kurtuldu
Haydi sen de kutla bu güzel bayramı
Yaşasın 23 Nisan!**

**Eylül Hira GÜL
5/B**





ATATÜRK'TEN ARMAĞAN

**Işıl ışııl bir gündür 23 Nisan
Heyecanla beklenir o an
Kalp atışları hızlanır,
Yaşasın,23 Nisan!**

**Güneş gibi parlak,
Başladı ulusal bayram
Neşe kattı hayata
Yaşasın 23 Nisan!**

**Atatürk'ten çocuklara armağan
Herkesin içi mutludur o an
Yıldızlar gibi parlak,
Yaşasın 23 Nisan!**

**Ela ÖZTÜRK
5/B**





SÜRPRİZ DOĞUM GÜNÜ PARTİM

Merhaba arkadaşlar, ben Feride. Size biraz kendimden bahsetmek istiyorum. Ben 9 yaşında, kahverengi saçlı ve uzun boylu, zayıf bir kıyım.

Bir gün yine her zamanki gibi okula gitmek üzere erkenden uyandım. Annem kahvaltı hazırlıyordu. "Günaydın kıyım" diye seslendi. Ben de ona "Günaydın anne" diye cevap verdim. Sonrasında banyoya girip elimi ve yüzümü yıkayıp kahvaltımı yaptım. Kıyafetlerimi giyindim. Babam da hazırlandı. Birlikte arabaya binip okul yoluna koyulduk. Arabada giderken her zamanki radyo kanalını dinledik. Şarkılar eşliğinde güzel bir yolculuk yaptık. Okula gelmiştik. Benim okulda çok arkadaşım yoktu. Aslında hepsini çok seviyordum ama birkaç arkadaşım da daha iyi anlaşıyorduk. E, bence doğru olan da bu. İnsan herkesle aynı düzeyde anlaşamaz ki... Bazılarıyla aynı dilden konuşur aynı şeylere güler aynı şeylere üzülürüz. En özel günlerimizde samimi arkadaşlarımız vardır yanımda.

Size bir şey söyleyeyim mi? Bugün günlerden 31 Mart. İçim kıpır kıpır çünkü doğum gününe çok az kaldı. Doğum günüm 4 Nisan. Arkadaşlarımın bana güzel bir sürpriz yapacaklarını düşünüyorum. Bu duygularla sınıfa girdim. Sırma çantamı bırakıp kitaplarımı aldım. Sonrasında sırama oturdum.

Dersimiz Türkçeydi. Öğretmenimiz sınıfa girdi. Türkçe derslerimiz eğlenceli geçiyordu. Biraz zaman geçtikten sonra teneffüs zili çaldı. Benim en sevdiğim arkadaşım Güneş'ti. Güneş ile beraber kantine gitmiştik. O sırada sohbet ettik. Hafta sonları neler yaptığımızı birbirimize anlattık. Bir şeyler yedikten sonra sınıfa döndük. Türkçe dersimiz iki saat sürmüştü. Sonrasında beden dersi için spor salonuna indik. Biz Güneş ile beraber voleybol oynadık. Sonraki dersler ise yavaş geçmişti, sanırım yorgunluğumuzdan öyle hissediyorduk, sonunda okul bitmişti.

Babam beni almaya gelmişti. Arabaya bindiğimde babam telefon ile konuşuyordu, neyse ki bu konuşma kısa sürmüştü. Babam telefonu kapattıktan sonra:

- _ Kıyım bugün okulun nasıl geçti, diye sordu. Ben de şöyle cevapladım:
- _ Her zamanki gibi geçti baba.

Her zamanki gibi demek, benim için biraz iyi, sıradan bir gün demektir. Eve geldiğimizde elimi yıkayıp kıyafetlerimi giydim. Sonrasında yemek yiyip ödevlerimi yapmaya başladım.

Günler çok hızlı geçiyordu. Bugün günlerden 3 Nisan'dı. Çok az kalmıştı!!! Neye mi ? Tabii ki de doğum günüm. Ben hediye almayı ve vermeyi çok severim ve bütün sevdiğilerimin doğum günlerini hatırlarım.



Bugün de yine okula gitmek için hazırlanmıştım. Dersimiz İngilizceydi. İngilizce dersinde iyiydim, bu yüzden İngilizce dersi bana kolay geliyordu.

Teneffüs zili çalınca Güneş ile beraber bahçeye çıktık. Güneş'e şöyle dedim:

_ Güneş yarın ne vardı? Ben hatırlayamadım.

Güneş de şöyle cevapladı:

_ Bilmem önemli bir şey yoktu.

Ben bu cevabı duyunca üzülmüştüm.

Size bahsettiğim gibi bugün de hızlı bitmişti. Eve geldiğimde yorgundum. Kıyafetlerimi değiştirip biraz dinlendim. Ben dinlenirken saatin farkında olmamıştım. Saat akşam sekiz olmuştu. Kalktım ve annemlerin yanına gittim. Sohbet ediyorlardı. Ben de bu güzel sohbete katıldım. Aynı soruyu bir de annemlere sordum.

_ Anne, baba yarın ne vardı? Hatırlayamadım.

Annemler önce birbirlerine baktılar, sonra da bana baktılar:

_ Bir şey yoktu kızım, dediler.

Ben yine çok üzülmüştüm, galiba doğum günümü gerçekten unutmuşlardı. Erkenden yatmıştım. Sabah olmuştu, bugün hafta sonuydu. Aslında çok heyecanlı olmam gerekiyordu fakat kimse doğum günümü hatırlamamıştı.

Kursa gitmek için hazırlanmaya başlamıştım. Aşağı indim ve sokak kedilerine mama verdim. Bu sırada babamı bekliyordum. Beraber kursa gittik. Kurstaki arkadaşlarıma da sordum ama doğum günümü kimse hatırlamıyordu. Son derste birkaç arkadaşım öğretmenden izin alıp derse katılmadı. Bu durum biraz tuhafıma gitmişti. Daha önce böyle bir şey yapmamışlardı. Üstelik doğum günümü kutlamamışlardı.

Kursum bitmişti, eve dönüyorduk. Evimizin kapısını çaldık. Annem kapıyı açmıştı. Güzel ve şık giyinmişti. Neden böyle giyindiğini anlayamamıştım. Tam salona girdiğimizde "İyi ki doğdun Feride!" diye alkışlıyorlardı.

Güneş, kurstaki arkadaşlarım, ailem ve diğer sevdiklerim hepsi buradaydılar. Ben çok şaşırmıştım ve aynı zamanda çok mutlu olmuştum. Sonra pastanın başına geçtik ve bir sürü fotoğraf çekildik. Mumları üflemeden tabii ki dilek dilemiştim.

Dileğim tüm sevdiklerimle sağlıklı bir şekilde beraber olmaktı. Hep beraber sofraya oturduk. Pastalar, börekler yapılmıştı. Hepsini afiyetle yedik. Sıra hediyeleri açmaya gelmişti. Tüm hediyeleri çok beğenmiştim. Fakat benim için en özel olanı babamın bana almış olduğu piyano idi. Piyano çalmayı çok seviyordum. Yeni piyanomla herkese çok güzel parçalar çaldım.

Günün sonunda herkese çok teşekkür etmiştim. Artık bugün benim için unutulmaz bir gün olmuştu.



İpek AKKAYA
5/B



101.YIL HEYECANI

Döküldü kanlarımız toprağa,
Adını yazdık bulutlara
Karşıladık seni sonsuzlukla
Büründü dünyamız aydınlığa

Bir cennet parçası var: adı vatan
Sensin benim tek davam
Selam olsun sana selam
Özgür olduğumuzda her yer bayram

Verdik kardeşçe el ele
Yücelttik ülkemizi göklere
Kutlu olsun şanlı cumhuriyet
O, bizimdir ilelebet.

Zeynep KAYA
7/B





AZİZ SANCAR'A...

Değerli Aziz Sancar,

Ben Elina, 8. sınıfa gidiyorum ve size bu mektubu büyük bir hayranlıkla yazıyorum. Kimya ve fen bilimlerine karşı çok büyük bir ilgim var. Derslerde öğrendiğimiz her yeni bilgi, bilime olan sevgimi daha da artırıyor. Siz de bu alandaki başarılarınızla ve bilim dünyasına yaptığınız katkılarla bana ilham veriyorsunuz.

Sizinle bir gün tanışmayı çok istiyorum. Hayat hikayenizi ve bilime adanmış yılları dinlemek benim için büyük bir mutluluk olurdu. Özellikle DNA onarımı üzerine yaptığınız çalışmalar beni derinden etkiledi. Bu önemli keşfinizin ne kadar zorlayıcı ve uzun bir süreç olduğunu çok merak ediyorum. Acaba bu çalışmayı tamamlamak ne kadar sürdü ve hangi zorluklarla karşılaştınız?

Bilime olan tutkunuzu ne zaman ve nasıl keşfettiğinizi de öğrenmeyi çok isterim. Sizin gibi büyük bir bilim insanının başarı öyküsünü dinlemek, benim gibi bilimle ilgilenen gençler için büyük bir motivasyon kaynağı olacaktır. Umarım ben de bir gün sizin izinizden giderek bilim dünyasına katkıda bulunabilirim.

Bir gün sizinle yüz yüze tanışıp sohbet edebilmek en büyük hayallerimden biri. Şimdiden vakit ayırıp mektubumu okuduğunuz için size teşekkür ederim. Bilimsel çalışmalarınızda başarılarınızın devamını diler, saygılarımı sunarım.

Sevgilerimle...
Elina

Elina ATAEE
8/C





SUYA YAZILAN ZAFER

Bir gün, Ali güneş ışıklarıyla birlikte uyandı. Bugün onun için sıradan bir gün değildi. Kürek sporuna başladığından beri, her antrenman öncekinden daha zorlu ve daha anlamlı olmuştu. Ancak bu sabah farklıydı. Bugün ilk resmi yarışına çıkacaktı. Yüreği heyecanlı doluydu ama içinde derinlerde bir yerde korku ve panik de vardı. Ya bir hata yaparsa ya yanlış bir hamleyle takımı kaybederse?

Ali, 13 yaşında bu spora başlamıştı. İlk kez teknede denge kurmayı başardığında yaşadığı sevinci dün gibi hatırlıyordu. O andan itibaren kürek sporu, hayatının bir parçası olmuştu. Her antrenmanda ter içinde kalmış, defalarca başarısız olmuş ama asla pes etmemişti. Saatlerce süren denemeler ve yeniden başlanan çalışmaların ardından nihayet bugüne ulaşmıştı: İlk yarışına. En çok zorlandığı anlar, suyun sakin olduğu anlardı. Suyun üzerindeki her küçük dalgayı hissettiği ve teknenin direncini fark ettiği sessiz anlar, ona bu spordaki incelikleri öğretmişti. Ancak bugün, yarışta karşısına çıkacak rüzgar farklı bir mücadele sunacaktı. Yarış, sadece suyla değil, rüzgarla da yapılacaktı.

Yarış alanına vardığında Ali'nin kalbi hızla çarpmaya başladı. Diğer takımlar hazırlanırken Ali gözlerini gökyüzüne dikti ve derin bir nefes aldı. O an zihninde tüm antrenmanları, eğitmeninin verdiği sabırlı dersleri ve her kürek darbesinde öğrendiği detayları hatırladı. "Başla!" komutu verildiğinde Ali artık yalnızca suya odaklanmıştı. Her kürek darbesiyle vücudu sanki başka bir güçle dolmuş gibiydi. Ellerindeki kürekler birer kanat gibi suyu keserek onları ileri taşıyordu. Takım arkadaşlarıyla uyum içinde çalışmak sanki bir orkestranın parçası olmak gibiydi. Bir an için, rüzgarla yarışmak yerine rüzgarı yönlendiriyormuş gibi hissetti.

Yarışın sonlarına yaklaşırken Ali tamamen yarışa kilitlenmişti. Vücudu yorgun düşmüştü ama kalbi hala coşkuyla atıyordu. Gözleri yalnızca bitiş çizgisine odaklanmıştı. Son bir hamleyle tekne hızla suyun üzerinde kaydı ve çizgiyi geçtiklerinde kazandıklarını anladılar. Ali ve arkadaşları birincilik kürsüsüne çıktığında kazandıkları yalnızca bir madalya değildi. Ali, o yarışta korkularını yenmiş, sınırlarını zorlamış ve kürekle olan bağını daha da derinleştirmişti. Rüzgarı arkasında bırakmıştı. Artık yarış, onun için yalnızca bir fiziksel mücadele değil, gerçek bir özgürlük anıydı.

Dilşad Ezgi AFACAN
8/C





HUZUR YUVASI ORTAOKULU HAYALİMDEKİ OKUL

Bir varmış, bir yokmuş. Evvel zaman içinde, kalbur saman içinde güzeller güzeli, pırıl pırıl bir okul varmış. Bu okul her zaman her konuda birinci olurmuş. Ayrıca her zaman iyi kalpli, sevgi dolu ve çalışkan öğrenciler buraya gelirmiş. Burada hiçbir zaman bağırış çağırış olmaz, insanlar oradan buraya koşturamaz, ortalığı birbirine katıp karmaşalar oluşturmazlarmış. Okul sakin ve huzurluymuş. Öyle ki burada yaşayan halk okulun inşaatı yapılırken gürültüler oluşacak, herkes ortalığı birbirine katacak diye korkarlarmış. Ama hiçbir zaman böyle bir şey yaşanmayınca insanlar rahatlayıp huzur bulmuşlar. Hele ki çok daha sonraları halk bu okula “Huzur Yuvası Ortaokulu” ismini bile vermiş.

Bir ilkbahar sabahıymış o gün. Yine herkes çok mutluymuş. Fakat aniden bir polis sireni duyulmuş. Herkes “Bu da ne, biz bir şey mi yaptık?” diye düşünüyormuş. Polis onları sakinleştirmiş. Sonra “Korkmayın! Sadece bu okulu kontrol etmeye geldik. Zaten mükemmel bir okul, bunu söyledim ama müfettiş ille de kendi gözleriyle görmek istiyormuş. Ben de fotoğraf çekmek için görevlendirildim işte. Sizin bir şey yapmanıza gerek yok. Yaşantınıza devam edin yeter. Zaten sadece okul bahçesi ile ilgili fotoğraf istedi.” demiş.

Polis bahçenin fotoğraflarını çekip müfettişe göndermiş. Kısa süre sonra müfettiş, elinde parlak bir kupa ile okula gelmiş. Okul müdürünü övmüş ve okula “Birincilik Kupası” vermiş. Öğrenciler ve öğretmenler büyük bir mutluluk yaşamış. Bu kupa, okulun kazandığı belki de 200 kupadan sadece biriymiş. Huzur Yuvası Ortaokulu, o günden sonra da sakinliği, sevgisi ve başarısıyla en iyiler arasında yer almaya devam etmiş.

Öykü ŞAHİN
5/D





ŞÜKÜRBİLMEZ PADİŞAH

Bir varmış, bir yokmuş... Evvel zaman içinde, kalbur saman içinde, uzak diyarlardan birinde bir padişah yaşarmış. Ancak bu padişahın önemli bir kusuru varmış: Elindekilere asla şükretmemiş. Ne kadar çok şeye sahip olsa da hep daha fazlasını ister, gözü bir türlü doymazmış.

Bir gün padişah sarayda gezinirken seferden dönen ordusunu görmüş. Ordudaki askerlerin yüzleri gülüyormuş, herkes mutluluktan parlıyormuş. Bunu gören padişah, ordunun komutanına yaklaşıp, "Hayrola, neden bu kadar mutlusunuz?" diye sormuş. Komutan, "Padişahım, çok büyük bir zafer kazandık! Ülkemizin sınırlarına iki yeni şehir kattık." demiş gururla. Ama padişah buna da sevinmemiş. Kaşlarını çatıp, "Neden bir ülke fethetmek yerine sadece iki şehirle yetindiniz?" diye bağırarak ve ordu komutanını görevden almış.

Padişah, sarayın içinde öfkeyle gezinirken bu kez hazine işlerine bakan Ahmet Paşa'yla karşılaşmış. Ahmet Paşa'nın yüzünde de mutlu bir gülümseme varmış. Padişah merakla sormuş:

"Hayrola Ahmet Paşa, neden bu kadar mutlusun?"

Ahmet Paşa, "Padişahım, işlerimiz çok iyi! Hazineye bir kasa dolusu altın ekledik." demiş sevinçle. Ama padişah yine memnun olmamış. "Neden sadece bir kasa altın? Neden iki kasa değil?" diyerek Ahmet Paşa'yı da görevden almış.

Zaman geçmiş; padişah elindekilere şükretmemeye, insanları kırmaya devam etmiş. Derken bir gün, sabaha karşı hizmetliler padişahı alelacele uyandırmış. "Padişahım, işler kötüye gidiyor! Başkentimiz işgal altında. Hazineye askerlerimize silah alacak para kalmadı!" demişler telaşla. Bunu duyan padişahın rengi atmış. Gözleri dolmuş ve bir anda ağlamaya başlamış. Elindekilere şükretmediği için çok pişman olmuş. Hemen Ahmet Paşa, ordu komutanı ve görevden aldığı diğer insanlardan özür dilemiş. Onların yardımıyla orduyu toplamış ve hep birlikte başkenti kurtarmışlar.

O günden sonra padişah, şükretmeyi öğrenmiş ve elindekilerin kıymetini bilmiş. Böylece ülkesi yeniden huzura kavuşmuş.

Ve masal burada bitmiş...

Siz siz olun, elinizdekilerin kıymetini bilin ve şükretmeyi asla unutmayın!





YARDIMLAŞARAK YENİDEN DOĞMAK

Evvel zaman içinde, kalbur saman içinde zamanın birinde küçük ama huzur dolu bir kasaba varmış. Bu kasabada yaşayan insanlar birbirlerine her zaman destek olur, yardımlaşmanın gücüyle hayatlarını daha da güzelleştirmiş.

Bir gün, o kasabada büyük bir deprem olmuş. Yerin altından gelen o korkunç sarsıntıyla birlikte bütün evler yıkılmış, sokaklar harabeye dönmüş, kasaba neredeyse haritadan silinmiş. Korkunç bir felaketmiş bu! Pek çok kişi hayatını kaybetmiş, hayatta kalanlara derin bir korku ve çaresizlikle baş başa kalmış.

Kasaba halkı, yaşadıkları bu büyük felakete rağmen pes etmemiş. Aksine, birbirlerine daha sıkı sarılarak yok olan kasabalarını yeniden inşa etmeye karar vermişler. Herkes elinden gelenin fazlasını yapmış. Kimi ormandan odun kesmiş, kimi taş taşımış, kimi harç yapmış. Kadın, erkek, genç, yaşlı demeden herkes birlikte çalışmış. Böylece, adeta kaşla göz arasında, yeni bir kasaba inşa etmişler. Evler yükselmiş, sokaklar yeniden canlanmış, kasaba eskisinden bile güzel bir hale gelmiş. Emekleriyle kurdukları yeni kasabalarına baktıkça mutluluktan havalara uçmuşlar ve birbirlerine dönüp şu sözleri söylemişler: “Ne de olsa her gecenin bir sabahı vardır.”

O günden sonra kasabada bir daha ne bir afet ne de büyük bir sıkıntı yaşanmış. Yardımlaşmanın ve dayanışmanın gücüyle kasaba halkı, huzur içinde yaşamaya devam etmiş. Yıllar yılı böyle sürüp gitmiş.

Dileriz ki kimsenin başına böyle kötü olaylar gelmesin. Ve dileriz ki herkes, tıpkı o kasaba halkı gibi birbirine her zaman yardım etsin.





05/10/2024

UZAYDA SON GÜN

Sevgili Günlük,

Bugün uzaydaki son günümdü. Ne maceraydı ama! Yeryüzüne indiğim anı gözümde canlandırabiliyorum. Kızımın, oğlumun, eşimin bana doğru koşup sıkıca sarıldıkları o an... Bütün ekibin ellerinde ödüllere beni karşılayıp alkış tuttuğu o an... Ama sakın yanlış anlama sevgili günlük! Buraları da özleyeceğim, hem de çok. Her bir karesini araştırdığım Ay'ı, bazen çekemediğim için bana inat ediyormuş gibi gelen yıldızları ve sonunda başarıyla yakaladığım o muhteşem uzay fotoğraflarını...

Eh, görev sonuçta. Her güzel şeyin bir sonu olduğu gibi bunun da bir sonu vardı, değil mi? Yine de belki hatıra kalsın diye birazcık Ay tozu çalsam fena olmazdı. Şaka yapıyorum, sakın gidip beni şikâyet etme! Hahahaha!

Bugünün benim için başka bir anlamı daha var, sevgili günlük. Tarihin önemini biliyorsun... Bugün benim üçüncü kimsesiz doğum günüm. Ama olsun, ben yine de kendime bir "İyi ki doğdum!" diyeyim, değil mi? Belki yıldızlar ve Ay da uzaktan bana eşlik ediyordur.

İyi ki doğdum... Ve iyi ki bu macerayı yaşadım.

Merve Nisa AYDIN
8/C





CANIM TÜRKİYE'M

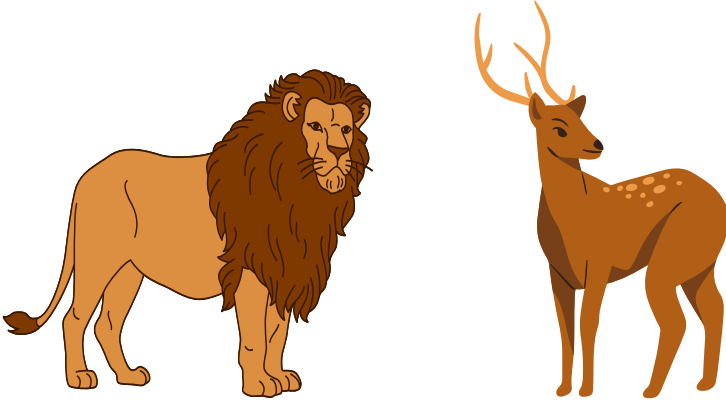
**Şehidin kanı,
Vatanın toprağı,
Cesaretin vatani,
Canım Türkiyem!**

**Birliğın, beraberliğın,
Dostluğın, kardeşliğın,
Ana vatanıdır,
Canım Türkiyem!**

**Geçmişiyile, geleceğıyle,
Gücüyle, namıyla,
Asaletiyile, asilliğıyle,
Canım Türkiyem!
Sen çok yaşı!**

**AZRA ŞEN
6/B**





ASLANLAR VE GEYİKLER

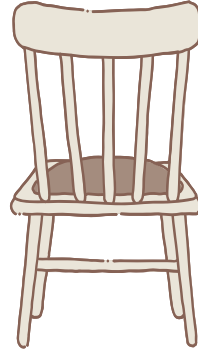
Bir varmış bir yokmuş. Bir zamanlar bir ormanda aslan ve geyikler yaşamış. Aslanlar ve geyikler düşman gibi kavga ederler birbirlerini sevmezlermiş. Aslanlar çok güçlüymüş. Çoğunlukla geyikleri ezip küçük düşürürlermiş. Ama geyikler akıllarını kullanarak az da olsa aslanları yenerlermiş.

Yine bir gün aslanlar geyiklere sataşmış ve ormandaki bütün hayvanların önünde geyikleri düelloya çağırmışlar. Geyikler hayır diyememiş çünkü hayır derlerse aslanların onları küçük düşüreceğini biliyorlarmış ve teklifi kabul etmek durumunda kalmışlar. İki gün sonra ormanda bütün hayvanlar toplanmış ve düello başlamış. Bu düello dövüş düellosuymuş. Aslanlar saldırmaya başlamış. Geyikler kaçmış ama aslanlar geyikleri yakalamış ve köşeye sıkıştırmışlar. Geyiklerin çoğu yaralanmış. Düelloyu kazanan aslanlar olmuş. Geyikler bu mağlubiyet sonrası çok yıpranmışlar. Aynı zamanda hırslanmışlar. Aradan bir hafta geçmiş. Geyikler iyileşmiş. Akıllarında aslanları düelloya çağırmak varmış ama korktukları şey kendi düellolarında kaybetmekmiş. Kaybederlerse alay konusu olacaktarmış çünkü. Kendi aralarına planlar yapmışlar. Teklifi aslanlara iletmişler. Aslanlar teklifi kabul etmiş. Bir gün sonra düello başlamış. Geyikler çok azimliymişler çünkü düelloyu kaybetmek istemiyorlarmış. Aslanlar ise rahat bir şekilde geyikleri küçümsemişler. Düello başlamış, geyikler akıllıca davranıp aslanları köşeye sıkıştırmışlar. Yaralanmadan düelloyu kazanmışlar.

Aslanlar yaptıklarından pişmanlık duymuş ve oradan uzaklaşmışlar. Geyikler hiç övünmeden saygılı ve iyi davranarak ormandaki hayvanların sevgisini kazanmış. Rakiplerini küçümseyen aslanlar ise yaptıkları davranışlardan utanarak geyiklerden özür dilemiş.

ZEYNEP NİSA ÜNAL
6/B





UÇAN SANDALYELER

Bir gün Tom, Mary ve Jane bir proje için hafta sonu okula gittiler. Okulda Tom, Mary, Jane, iki öğretmen ve bir güvenlik görevlisi vardı. Tom üst kata çıktı ve bir anda çığlık attı. Mary ve Jane'nin olduğu kata indi. Mary ne olduğunu sordu, Tom ise sandalyelerin uçtuğunu söyledi. Mary ve Jane önce güldüler, Tom'un şaka yaptığını sandılar. Sonra Tom ikisini de üst kata çıkardı. Mary ve Jane'in uçan sandalyelerin hayal olmadığını anlamasını sağladı ve üçü de hızlı bir şekilde öğretmenlerinin yanına gitti. Olanları anlattılar. Öğretmenleri onlara inanmadı bu sebeple üst kata çıkmadı.

Tom'un aklında bir fikir vardı, gece okula gidip uçan sandalyelere bakacaklardı. Jane bu fikrin doğru olmadığını söyledi ama Tom gitmekte kararlıydı. Gece olunca üçü de okulagidip sandalyelerin nasıl uçtuğuna bakacaklardı. Akşam oldu, üçü bir kafenin önünde buluştu.

Gece olunca okula girdiler. Fakat üçüncü katta hala güvenlik görevlisi vardı. Güvenliğe gözükmeden bu sırrı çözmeye çalıştılar. İkinci kata indiler ve uçan sandalyelerin olduğu odaya gittiler. Fakat orası da kilitliydi. Anahtarın nerede olduğunu da bilmiyorlardı. Sonra güvenlik görevlisi elindeki anahtarı göstererek bunu mu arıyordunuz, dedi. Hepsisi çok şaşırdı ve görevliye bu odada sandalyelerin uçtuğunu söylediler.

Güvenlik görevlisi orada gösteri için çalışmalar olduğunu ve şeffaf iplere bağlı olan sandalyelerin uçtuğunu söyledi. Herkes gerçeğin ne olduğunu anladı ve okula izinsiz girdikleri için öğretmenleri ve güvenlik görevlisinden özür diledi.

BEREN KARALI
6C





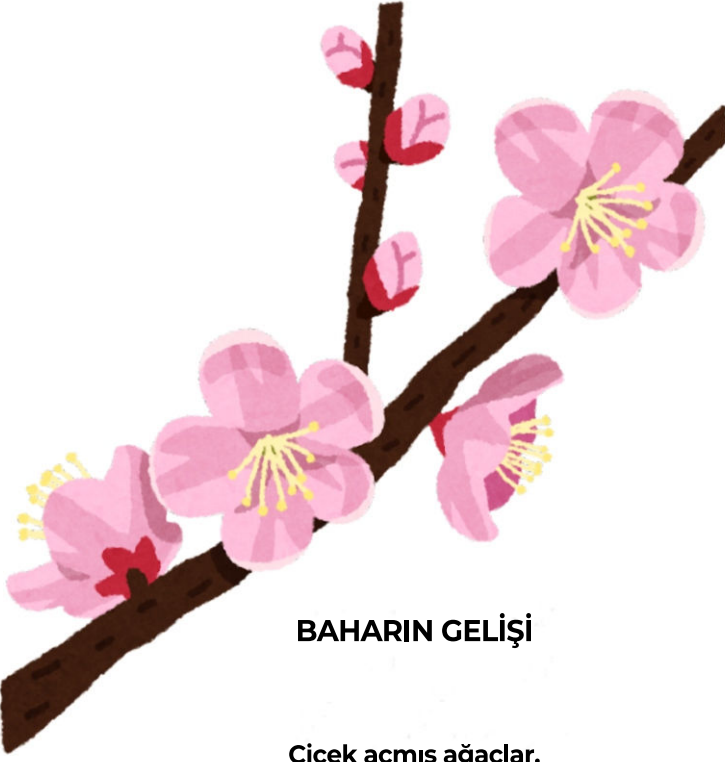
DOĞA

Doğayı korumalıyız,
Doğa bizim nefesimiz,
Yaşam kaynağımız,
Koruyalım doğamızı.

Sadece bir heves için,
Kesilmesin ağaçlar,
Sadece bir heves için,
Kaybetmeyelim doğayı.

Doğa ile uyumlu yaşayalım,
Koruyalım, sevelim,
İçinde yaşayan canlıları unutmayalım,
Koruyalım doğayı.

EFNAN MİNA DEDETAŞ
6/B



BAHARIN GELİŞİ

**Çiçek açmış ağaçlar,
Baharın habercisidir.**

**Çiçeğiyle böceğiyle,
Kuşuyla, kelebeğiyle,
Rengarenk bahçeleriyle,
Geldi yine ilkbahar.**

**Tabiatın uyanışıdır,
Kalbimin sevincidir,
Kuşların sesidir,
Geldi yine ilkbahar.**

**AYŞE NİL ESEN
6/B**





BİLGİ YARIŞMASI

Selamlar ben Yiğit. 8. sınıf öğrencisiyim. Okulun bahçesinde düzenlenecek bilgi yarışmasına katılacağız. Bunun için öğretmenimiz 4 kişi seçecekti. Okulun son zamanları olduğu için çoğu öğrenci yoktu. Bu yüzden seçileceğimden emindim. Hocamız sınıftan dört kişiyi seçti; Yiğit, Oğuz, Sevim ve Ezgi dedi. Diğer öğrenciler de seçilen arkadaşlarımızı alkışladı. Seçilenlerin arasında ben de vardım. Bilgi yarışmasını kazanacağımız konusunda kendime çok güveniyordum. Çalışmalara başladık. Herkes sorumluluğunu yerine getiriyordu ve bu konuda olumlu düşünüyorduk, çok çalışıyorduk bu yüzden de çok mutluyduk.

Yarışma günü geldi çattı. Herkes okulun bahçesinde toplandı. Öğretmen “Yiğit, Oğuz, Sevim ve Ezgi size bol şans dilerim.” dedi. Biz de öğretmenimize teşekkür ettik ve yarışma başladı. Yarışma öncesinde yaptığımız çalışmalar sayesinde yarışmayı kazandık. Öğretmenimiz hepimizi alkışladı. Ben ve arkadaşlarım kendimize güvendiğimiz, sorumluluklarımızı yerine getirdiğimiz ve olumlu düşündüğümüz için yarışmayı kazandık. Hocamız ve diğer öğrenciler bizimle gurur duydular. Bu yüzden çok mutluyuz. Bize plaket verdiler. Yılın en başarılı sınıfı seçildik. Eve döndüğümüzde ailemden de bir ödül aldım. Yatağıma huzurla girdim ve mişıl mişıl uyudum.

ÖMER METE KALKAVAN
6/B





İYİMSERLİĞİN YAYILMASINI SAĞLAYAN KÖYLÜ

Bir varmış bir yokmuş; eski zamanların birinde bir köylü varmış. Köylünün yaşadığı köyde neredeyse bütün köy halkı kötü düşünceli, somurtkan ve çok karamsarmış. Bu durum bizim köylü, köye gelene kadar böyle sürmüştü. Bu köylü, köy halkı tarafından konuşulmaya başlanmış. Çünkü bizim köylü çok neşeli, her konuda iyi düşünen, karamsar olmayan, çözüm bulan, etrafına neşe saçan biriydi. Köy halkı onu sürekli yargılıyordu. Çünkü bu kadar umutsuz, çözümsüz insanların arasında tekdi.

Bir gün bizim köylü alışverişe çıkmış. Bir bulgurcuya gitmiş. 2 kg bulgur almış, 23 TL tutmuş. Bizim köylü dükkan sahibine 25 TL uzatmış. Dükkan sahibi elinde 2 TL bozuk parasının bulunmadığını ve para üstü veremeyeceğini söylemiş. Bunun üzerine bizim köylü bu gıcık tavrı sezip benim için problem değil üstü kalsın, demiş. Dükkan sahibi garip bir bakış atarak başıyla onaylamış. Bunun gibi birçok olay yaşanmış. Aylar sonra iki genç bizim köylünün kapısının önünü ve bahçesini taş ve toprak yığını ile doldurmuş. Bizim köylü olanları görmüş ve onlara belli etmemiş. Sonra evinin önündeki yığını temizlemiş. Çocuklara yaptıklarının doğru olmadığını söylemiş. Gençler utanmış ama özür dilememişler. Bu olaylar böyle bir süre daha devam etmiş.

En sonunda köy halkı yaptıkları davranışların yanlış olduğunu anlamış ve bizim köylüden özür dilemiş. Bizim köylü de hatasını anlayan köy halkını affetmiş ve onlara şöyle demiş: Bana yaptıklarınızı siz yaşasaydınız, köyü terk ederdim. Ama ben bunları geçtim, bir tek iyimserliğin yayılmasını istediğim için bunlara katlandım. Sizlere de örnek olmasını istedim, demiş. Bundan sonra köyde iyilik yayılmış ve köy çok güzelleşmiş. Köy halkı hep birlikte mutlu huzurlu yaşamış.

ZEYNEP NİSA ÜNAL
6/B





HÜSEYİN'İN ÇABASI

Evvel zaman içinde kalbur saman içinde ülkelerin birinde Hüseyin adında yoksul bir adam yaşamış. Hüseyin eşi Selma Hanım'la birlikte küçük bir evde yaşamış. Bu çift uzun zamandır yokluk içerisindeymiş çünkü Hüseyin'in elinde düzgün bir iş yokmuş. Bunun sebebi Hüseyin'in gençken çok tembel olmasıymış. Hiçbir işte uzun süre kalmaz, zorluklar karşısında yılar ve işin inceliklerini öğrenmek üzere başladığı mesleği yarıda bırakırmış. Bir bakarsınız bir gün terzi çırağı bir gün berber çırağı bir gün de demirci çırağı olurmuş. Anlayacağınız hiçbir işte dikiş tutturamamış.

Zaman geçmiş, geçmiş bizim Hüseyin iyice fakirleşmiş. En son fırından ekmek çalmaya karar vermiş. Gerçekten de fırıncının ruhu duymadan iki ekmek çalmış. Bunu yapmak istemiyormuş ama yapmazsa eşi ve kendisi açlıktan ölecekmış. Bu çalma işi bir süre devam etmiş ama çekirge bir zıplar iki zıplar üçüncüsünde yakayı ele verirmiş. Hüseyin de ekmek çaldığı bir gün yakalanmış ve Kadı Efendi'nin önüne getirilmiş. Kadı Hüseyin'e hırsızlığının cezasını vermiş. Hüseyin eve gidip bu durumu düşünmüş ve şu ana kadar yaptıklarının büyük bir yanlış olduğunu anlamış. İyileştikten sonra bu işin böyle gidemeyeceğini düşünmüş ve bir şeyler satmaya karar vermiş. Peki ne satacakmış? Bunu o gün uzun bir süre düşünmüş, düşünürken de uyuyakalmış. Rüyasında bir peri görmüş , Hüseyin periye görünce ilk önce çok korkmuş çünkü peri uzun bacaklı , uzun kulaklı ve sesi kalın biriymiş. Peri ona fakirlik konusunda yardım edeceğini ama bunun karşılığında bir işe girmesini ve işini hakkıyla yapmasını istediğini söylemiş. Peri bunları söyledikten hemen sonra Hüseyin uyanmış. Sabah olduğunda demirci Kadri Usta'nın dükkanına gitmiş. Neyse ki usta hayırsever birisiymiş ve Hüseyin'i işe almış. İlk günlerde müşteriler Hüseyin'e "Sen bu işi de yapamazsın. " derken bazıları da onun haline acıyormuş. Hatta Hüseyin eskiden hırsızlık yaptığı için demircinin adı kötüye çıkmış ancak usta Hüseyin'e sahip çıkmış. Hüseyin o dükkâna çırağ olarak girmiş ve altı ay sonra kalfa konumuna yükselmiş. Düzgün davranışları ve iş ahlakıyla hem ustanın hem de halkın güvenini kazanmış. Artık Hüseyin eskisi gibi fakir değilmiş, iyi bir kazancı varmış. Evlerine huzur ve mutluluk gelmiş.

Hüseyin bir akşamüstü evine giderken karşısına rüyasında gördüğü peri çıkmış. Hüseyin ona " Hani bana yardım edecektin?" diye sormuş. Peri ise ona "Ben sana yardım etmedim asıl sen çalışarak, çabalayarak kendine yardım ettin ve hanene huzur getirdin." demiş ve ortadan kaybolmuş. Hüseyin aylar önce gördüğü rüyanın asıl olarak ne anlama geldiğini anlamış ve büyük bir huzurla gülümseyerek evinin yolunu tutmuş.



Yusuf Çağlar SUADİYE
7/E



ÖZLEM

Hayat uyandığında saat 7.45'ti. Saati görür görmez içini bir telaş kaplamıştı. Hemen yatağını topladı, yüzünü yıkadı ve hazırlandı. Tam evden çıkacakken çok önemli bir şey unuttuğunu fark etti. Hediyesini paketlememişti. Hemen odasından bir paket alıp hediyesini paketledi. Hediyesi, arkadaşı Özlem'in hep okumak istediği kitaptı. İçine de sevgi dolu bir not yazmıştı. Tam evden çıkacakken annesi ona "Kızım ağzına bir şeyler at." diye seslendi ama Hayat'ın hiç iştahı yoktu. Annesine "Hoşça kal." diyerek kendini evden dışarı attı. Olabildiğince hızlı koşmaya başladı. Soluk soluğa kalmıştı ancak koşmaktan da geri kalmamıştı ta ki yolda bir kız görene kadar. Bir an yavaşladı, gördüğü kız hastaydı, gözleri dolu dolu olmuştu. Anıları gözünde canlanmış, içini daha büyük bir hüznün kaplamıştı. Özlem de çok zorlanmıştı. Koşmaya devam etti. Sonunda gelmişti. Hemen arkadaşının isminin yazdığı taşı gördü. Üstünde rengarenk çiçekler vardı. Çiçeklere basmamaya çalışarak hediyesini mezarının üstüne koydu. Artık içi bir nebze olsun rahatlamıştı.

Neva İŞİM
7/D





MACERACI DOSTLAR

Mustafa güzel bir yaz günü dolaşmaya çıkmıştı. Yürüdüğü yol sona erince çok şaşırmıştı. Onu şaşırtan asıl şey yürüdüğü yolun bitmesi ve çitleri kırılmış bir ormana denk gelmesiydi. O an evden ne kadar uzaklaştığını fark etmişti. Sağa sola baktı ve ormana girmeyi düşündü. Tam girecekken dostları aklına geldi ve şöyle düşündü: “Bence dostlarıma söylemem gerek.” Bunun üzerine dostlarının yanına gitti. Dostları onu görünce “Mustafa sen neredesin, kaç saattir seni bekliyoruz?” dediler.

Mustafa onlara şöyle cevap verdi:

-Dostlar şu uzun yolun sonunda çitleri kırık bir orman var, oraya girelim, ne dersiniz, diye sordu. Bunu duyan Elif ve Mehmet çok şaşırdılar. Elif ormana gitmenin doğru olmadığını söyledi çünkü annesi bilmediği yerlere bir büyüğü olmadan gitmemesi gerektiğini söylemişti. Mehmet ise hiç düşünmeden “Haydi gidelim.” dedi. Aslında düşünse yaptıklarının yanlış olduğunu anlayacaktı ama...

Mustafa ve Mehmet yürüye yürüye yolun sonuna geldiler ve kırık çitlerden ormana doğru baktılar. Mehmet korkarak şöyle dedi:

-Ben kor-ku-yo-rummmm, bence girmeyelim.

-Amma korkaksın, dedi Mustafa.

Ormanın derinliklerine girdikçe Mustafa da korkmaya başladı. Biraz daha ilerledikten sonra ormanda kaybolduklarını fark ettiler ve ikisi de çok korktu. Aslında yaptıklarının yanlış olduğunu anlamışlardı da bunu birbirlerine söylemeye cesaret edemiyorlardı. Sonrasında ağaçların arkasında kocaman kırmızı bir canavar gördüler ve çığlık atmaya başladılar.

-"Aaaa, karşıda bir canavar var. "çığlıkları ormanı doldurdu.

Bu çığlık seslerini duyan canavar onlara şöyle dedi:

-Merhaba, benim adım Vugi.

Bu cümleleri duyan çocuklar daha da korkarak 5 dakikada ormanın diğer ucuna gittiler. Canavar bunu görünce ağlamaya başladı. Ağladı, ağladı, ağladı.



Mehmet canavarın peşinden gitti. Canavarın ağladığını gören Mehmet çok şaşırdı. O sırada canavar bir yandan hıçkıra hıçkıra ağlarken diğer yandan şöyle dedi: Sadece sizinle....hıç...sadece sizinle...hıç...arkadaş olmak istiyorum hıç... derken hıçkıra hıçkıra ağlıyordu.

Mehmet canavara çok üzülmüştü ve onun yanına gitmek istiyordu ancak iç sesi de canavara yaklaşmasının doğru olmadığını söylüyordu. Mehmet Mustafa'nın yanına gidip canavarın ağladığını dostuna söyledi.

Mustafa itiraz etti ve böyle bir şey olamayacağını söyledi. Bunun üzerine Mehmet "Gel de göstereyim." dedi. Mehmet arkadaşını kırmızı Vugi'nin yanına götürdü. Vugi'nin ağladığını gören Mustafa çok şaşırdı. Vugi ile konuşarak onu sakinleştirdiler. Sonra Vugi'ye ormanda kaybolduklarını söylediler. Vugi de onlara:

-Sizi seve seve ormanın dışına çıkarırım, dedi. Kısa bir süre sonra da onları ormanın çıkışına getirdi. O esnada arkadaşlar ağlamaya başladılar çünkü Vugi'den ayrılacak olmak onları üzmüştü ve Vugi'yi çok özleyeceklerdi.

Vugi onlara şöyle dedi: Lütfen bilmediğiniz yerlere yanınızda bir büyüğünüz olmadan girmeyin ve tanımadıklarınıza güvenmeyin. Karşınıza çıkanlar her zaman iyi olmayabilirler. Bu son cümleler Mehmet ve Mustafa'nın kulağına küpe olmuştu. Bu mecerayı başlarına kötü bir iş gelmeden atlattıkları için rahatlamışlardı.

Erdem GÜNGÖR
5/B





TANITIM NÜSHASIDIR, PARA İLE SATILAMAZ.



TANITIM NÜSHASIDIR, PARA İLE SATILAMAZ.